

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1077/2016
28.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.К., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Б., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 28. септембра 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. – адвоката С.Б. и **УКИДА** правноснажна пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године и предмет враћа Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.6/15 од 16.04.2015. године, окривљени Д.К. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези ст. 3. и 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из члана 322. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ казна затвора у трајању од две године и три месеца, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и десет месеци. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 08.08.2014. године.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 91. и 92. КЗ од окривљеног Д.К. одузета је прибављена имовинска корист у износу од 300 евра, те је окривљени обавезан да у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде у буџет Републике Србије уплати износ динарске противвредности 300 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, под претњом принудног извршења.

На основу одредаба чланова 87. КЗ и 246. став 7. КЗ, од окривљеног је одузета опојна дрога, и то 18,85 грама кокаина упакованог у два пакетића, 44,26 грама кокаина упакованог у 2 пакетића, 9,56 грама, канабиса упакованог у белу пластичну кесу и 0,49 грама кокаина упакованог у пакетић од најлона.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 23.676,32 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а истовремено је ослобођен од плаћања паушалног износа.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Д.К., пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.6/15 од 16.04.2015. године преиначена је само у погледу одговорности за тежу последицу у односу на кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ, те је окривљени Д.К. оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези ст. 3. и 1. КЗ, након чега су му утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из члана 322. став 4. у вези ст. 3. и 1. КЗ казна затвора у трајању од две године и три месеца, те је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и 10 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвор од 08.08.2014. до 16.04.2015. године.

Истом пресудом, од окривљеног је одузета прибављена имовинска корист у износу од 300 евра и окривљени је обавезан да у року од три месеца од дана правноснажности пресуде у буџет Републике Србије уплати износ динарске противвредности 300 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, под претњом принудног извршења, а на основу члана 87. и 246. став 7. КЗ од окривљеног је одузета опојна дрога наведена у изреци пресуде, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 23.676,32 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, те ослобођен од плаћања паушалног износа.

Истом пресудом, жалба браниоца окривљеног Д.К. у преосталом делу, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног Д.К. – адвокат С.Б., поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. и 10. ЗКП и повреде кривичног

закона из члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони укине побијану пресуду, као и пресуду Вишег суда у Новом Саду К бр.6/15 од 16.04.2015. године, и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 499. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, обзиром да је овом пресудом прекорачена оптужба, на штету окривљеног.

Из списка предмета прозилази да је окривљеном Д.К. оптужницом надлежног јавног тужиоца, која је прецизирана на главном претресу 14.04.2015. године, стављено на терет да је критичном приликом „... неовлашћено, ради продаје преносио супстанце које су проглашене за опојне дроге, и силом спречио службено лице у вршењу послова откривања кривичног дела и хватања његовог учиниоца, при чему је, свестан да својом радњом може повредити службено лице, али олако држећи да до тога неће доћи, службеном лицу (оштећеном Г.П.) нанео тешку телесну повреду, у виду прелома чунасте кости десне шаке ...“ и да је на овај начин извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези ст. 3. и 1. КЗ.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног Д.К., Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 бр.709/15 од 03.12.2015. године, након одржаног претреса, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначио првостепену пресуду само у односу на кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ, тако што је окривљеног огласио кривим да је критичном приликом „... неовлашћено, ради продаје преносио супстанце које су проглашене за опојне дроге, и силом спречио службено лице у вршењу послова откривања кривичног дела и хватања његовог учиниоца, при чему је, свестан да својом радњом може повредити службено лице, па је на то пристао, службеном лицу (оштећеном Г.П.) нанео тешку телесну повреду, у виду прелома чунасте кости десне шаке ...“.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, а одредбом става 2. истог члана прописано је да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Дакле, из цитираних законских одредаба, произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док закон не захтева и идентитет у погледу правне оцене дела.

Доносећи побијану другостепену пресуду, Апелациони суд у Новом Саду је повредио објективни идентитет оптужбе, у односу на кривично дело из члана 322. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ, у погледу степена кривице окривљеног, обзиром да је окривљеном оптужним актом стављено на терет да је поступао са свесним нехатом у односу на тежу последицу кривичног дела, док је побијаном пресудом оглашен кривим за поступање са евентуалним умишљањем у односу на ову последицу.

Како се на овај начин Апелациони суд у Новом Саду прекорачио оптужбу, оглашавајући окривљеног кривим за тежи степен кривице у односу на тежу последицу кривичног дела из члана 322. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ у односу на степен кривице који му је оптужницом стављен на терет, те побијаном пресудом учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, на шта се основано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, то је Врховни касациони суд усвојио захтев и укинуо побијану пресуду, а предмет вратио Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је побијану пресуду укинуо у целини, имајући у виду да је окривљени оглашен кривим за извршење кривичних дела у стицају, те да су радње извршења кривичних дела, према чињеничном опису датом у изреци пресуде, тесно повезане.

Апелациони суд у Новом Саду ће у поновном поступку отклонити повреду закона на коју му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Имајући у виду да је другостепена пресуда укинута због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, то се по оцени овога суда остале истакнуте повреде кривичног закона показују беспредметним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.